

TISZTELETBELI CÍMEK

MAROSI UNITÁRIUS EGYHÁZKÖR

Csécs Albert – tiszteletbeli gondnok – Nyárádgálfalvi Unitárius Egyházközség

Csécs Albert 1959. november 19-én született Szabédon, unitárius családban. Szülőfalujában, majd Marosvásárhelyen végezte tanulmányait. Gyermek- és ifjúkorában a szabédi lelkészek, Kolcsár Sándor, majd Kecskés Lajos voltak meghatározó hatással hitvilágára és egyháza iránti feltétlen elköteleződésére. Csécs Albert házas, két gyermek apja, öt unoka büszke nagyapja.

Nyárádgálfalvára való költözése óta keblitanácsi tag, majd jegyző, később pénztáros, több mint tíz évig pedig az egyházközség gondnoka. Törhetetlen lendülettel és példaértékű lelkesedéssel végezte munkáját, mindig jó szívvvel és jóindulattal szolgálva közösségét. Az egyházközség, élén a lelkésszel, hálóját fejezi ki Csécs Albert munkájáért, Isten gazdag áldását kérve életére.

KOLOZS-TORDAI UNITÁRIUS EGYHÁZKÖR

Pálffy Miklós – tiszteletbeli keblitanácsos – Kolozsvár-Belvárosi Unitárius Egyházközség

Pálffy Miklós 1942. május 21-én született Várfalván. Aranyosszék egyik központjában megtanulta, hogy a vallás elengedhetetlen része az emberi életnek, és hogy az anyagi javak mellett a szellemi értékek ápolása és gyarapítása nemcsak lehetőség, hanem szükségszerűség is.

Talán éppen ez az elköteleződés az a forrás, amely szakmai életében és egyházi szolgálatában egyaránt a pontosság, a lelkiismeretesség és az odafigyelés alapját jelentette. Szakmai maximalizmusát sokan elismerték, és elismerik mind a mai napig. E tulajdonságai a gyülekezeti munkában is megmutatkoztak.

Régi, megbecsült oszlopa ő a Kolozsvár-Belvárosi Unitárius Egyházközségnek. Az istentiszteleteken való jelenléte a közösségi élet természetes része; ritka távolléte mindig hiányérzetet kelt. Jelenléte nem korlátozódik csupán a vasárnapokra: aktív résztvevője a keblitanács munkájának, a közmunkáknak, az egyházközség képviseletének, és minden olyan alkalomnak, ahol hozzájárulhat a gyülekezet fejlődéséhez és gyarapodásához.

Példája remélhetőleg másokat is arra indít, hogy ugyanolyan szívós kitartással és ügybuzgósággal szolgálják egyházukat, mint Pálffy Miklós.

Borbély István – tiszteletbeli keblitanácsos – Kolozsvár-Belvárosi Unitárius Egyházközség

Borbély István személye bizonyítja, mennyivel gazdagabb és szeretetteljesebb lehet egy közösség, ha olyan emberek formálják, mint ő.

Testvérünk 1957. március 14-én született Alsófelsőszentmihályon, de szülőfaluja, egyben unitárius elköteleződésének forrása Aranyosrákos volt.

Kolozsvárra költözése után természetes módon kapcsolódott az itteni egyházközség életébe, és a kommunizmus sötét esztendeiben is hű maradt vallásosságához, unitárius hitéhez. A '90-es évek derekától keblitanácsosa volt a Kolozsvár-Belvárosi Unitárius Egyházközségnek, ahol alázatával, jókedélyű természetével, megbízhatóságával és emberségével tűnt ki.

Borbély István azon kivételes emberek közé tartozott, akik számára az egyházi szolgálat minden területe ugyanazt a felelősséget és odaadást jelentette. Legyen szó a gyülekezet képviseléről vagy kétkézi segítéséről, rá mindig lehetett számítani. Vidám természete, derűs, mosolygós jókedve másokat is bátorított, lelkesített, és munkára ösztönzött.

A halál 2025-ben – túlságosan korán – elragadta közülünk, de példája és emléke sokak számára marad inspiráló forrás, amelyből hitet, derűt és kitartást meríthetünk.

KÜKÜLLŐI UNITÁRIUS EGYHÁZKÖR

Nagy Ferenc György – tiszteletbeli egyházköri felügyelőgondnok – Küküllői Unitárius Egyházkör

Nagy Ferenc György 1945. szeptember 22-én született Segesváron. Édesapja, id. Nagy Ferenc unitárius lelkész, édesanyja, született Báró Piroska, konzervatóriumi végzettséggel rendelkező énekvezér volt.

A Nagy család mindennapjainak szerves része volt az 1936-ban épült segesvári unitárius templom és az abban zajló lelki élet. E templom adott otthont a család fontos eseményeinek – keresztelőknek, konfirmálásoknak, esketéseknél, majd az azokat követő újabb keresztelőknek. Innen búcsúztatták nagyszüleit és szüleit is.

Lelkeszi családban nőtt fel, így már gyermekkorában bekapcsolódott az egyházi életbe. Munkára és istenhitre nevelték. A fontosabb egyházi szertartások elvégzése mindig a rangidős családtag, rendszerint a lelkész kiváltsága volt. Őt apai nagyapja, Nagy Béla keresztelte, míg anyai nagyapja, id. Báró József eskette 1974 tavaszán.

Kolozsváron ismerte meg Bertalan Irént, akivel diákszerelemből született kapcsolatuk immár több mint fél évszázada tart. Ketten lettek egymás támaszai jóban és rosszban. Két gyermekük született: Zsuzsika és István Lehel. Diákként tizenkilenc évet töltött iskolapadban, majd huszonnyolc éven át szaktantárgyakat oktatott román és magyar nyelven. Ahogy ő fogalmaz: „tanítva tanult.”

A '60-as években villanyszerelőként és katonaként dolgozott, majd a '70-es évek elejétől fizikusként a segesvári téglagyárban tevékenykedett. Későbbi nyugdíjazásáig, a kiskapusi színesfémkohászati kombinátban dolgozott fizikusmérnökként.

2024-ig a Medgyesi Unitárius Egyházközség hűséges tagja volt, megőrizve a belé ivódott, tiszta unitárius vallásosságot, amely az egész medgyesi magyarság szolgálatára is kiterjedt. A helyi EMKE alapító tagjaként, majd városi tanácsosként is a kulturális élet előmozdításán dolgozott. Egyháza mindig szívügye volt, ezért gondolkodás nélkül vállalta és végezte a köri felügyelőgondnoki feladatokat. Különleges figyelmet fordított a harangok szakszerű villamosítására, az egyházkör harangjait személyesen ellenőrizte. Az egyházközségek életét és tevékenységeit saját fotóival gazdagon dokumentálta.

Példamutató hűséggel és fáradhatatlan elkötelezettséggel szolgálja ma is hitét, közösségét és nemzetét a dévai egyházközségnél. Munkája nyomán nemcsak épületek és harangok, hanem emberi kapcsolatok és közösségi értékek is erősödnek és gazdagodnak.

SZÉKELYUDVARHELYI UNITÁRIUS EGYHÁZKÖR

Pál Ákos – tiszteletbeli keblitanácsos – Székelyderzsi Unitárius Egyházközség

Pál Ákos 1954. november 18-án született Székelyderzsen. Egyházszerető családban nevelkedett: édesapja 1956-tól kezdve negyvenkét éven át az egyházközség kántoraként szolgált, így már fiatalon közel került az egyházi élethez.

Jó hangja és zenei hallása révén édesapja mellett megtanulta az orgona használatát is, és elfoglaltsága esetén már fiatalon ő helyettesítette. 1980-ban egyházfiként kapcsolódott be a gyülekezet munkájába, később keblitanácsosi tisztséget vállalt, majd hosszú éveken át jegyzőként szolgált az egyházközséget.

2009-ben, amikor a gyülekezet énekvezér nélkül maradt, autodidakta módon szerzett zenei tudását szeretettel ajánlotta fel egyházközsége javára. Így lett 2009. november 1-jétől a gyülekezet kántora.

Több mint fél évszázados egyházi jelenléte, hűséges kitartása, szolgálatkészsége és elkötelezettsége méltóvá tesz arra, hogy egyházszeretét tiszteletbeli keblitanácsosi elismeréssel köszönjük meg.

Csukor Dezső – tiszteletbeli keblitanácsos – Székelyderzsi Unitárius Egyházközség

Csukor Dezső 1953. július 14-én született Székelyderzsen, gazdálkodó család sarjaként. A családi gazdaság folytatása mellett a helyi gépállomáson is dolgozott.

Az egyházközség vezető testületébe 1995-ben választották be. Kezdetben egyházfiként szolgált, majd keblitanácsosi tisztséget nyert. 2001 és 2005 között, az egyházközségi élet felbolydult időszakában és a lelkészváltás idején az egyházközség gondnokaként tevékenykedett. Gondnoki mandátuma lejártával kérte, hogy keblitanácsosként folytathassa tovább szolgálatát.

Napjainkig e tisztségében szolgálja az egyházközség előmenetelét. Harminc éve tölt be vezetői tisztséget a gyülekezet életében. Időskori bölcsessége és higgadtsága kiegyensúlyozottságot biztosít az eljárók között.

MAGYARORSZÁGI UNITÁRIUS EGYHÁZKERÜLET

Sepsi-Kovács Éva – tiszteletbeli gondnok – Bartók Béla Unitárius Egyházközség

Sepsi-Kovács Évát 2001-ben, a Bartók Béla Unitárius Egyházközség alapító tagjaként, a gyülekezet gondnokává választották.

Karitatív, nagylelkűen adakozó hozzáállásával példát mutatott az egyházközség híveinek – mind a szeretetvendégségek, mind pedig nagyobb értékű felajánlásai által. A 2001-ben általa adományozott színes üvegablakokon keresztül ma is fény árad templomunkba; előtte az ablakok egyszerűen olajfestékkel voltak lefestve.

A közösségi együttléteket kényelmesebbé tette az a 85 bársonyhuzatos szék, amelyet a gyülekezeti terembe és a templomba adományozott. 2005-ben további 42 székekkel és függönyökkel gazdagította az egyházközséget. 2004-ben az adminisztratív munkát irodai felszerelésekkel támogatta, miután 2003-ban perzsaszőnyeget adományozott a lelkészi irodába. Az úrasztala alá és köré 2006-ban új szőnyeget ajánlott fel, így az úrvacsoraosztás ünnepi alkalmain a hívek már nem a kőpadlón álltak. A

tárgyi adományok mellett évről évre kiemelkedő pénzadományokkal segítette az egyházközség működését.

Mindezek mellett neves vendégeket hívott templomunkba: politikusok, írók és művészek részvételével zajló szeretetvendégségek, előadások gazdagították a gyülekezet közösségi életét, és sokakat vonzottak templomunkba. A gondnokasszonynak köszönhető, hogy Mádl Ferenc köztársasági elnök is ellátogatott a templomba, és személyesen is megismerhette unitárius hitünket.

A szeretetvendégségek alkalmával mindig élen járt a sütemények, torták, templomi virágok felajánlásában, tevékeny közösségi munkára és adakozásra buzdítva a jelenlévőket.

KERÉK ÉVFORDULÓT ÜNNEPLŐ NYUGALOMBA VONULT LELKÉSZEK

90 éves:

Lőrinczi Károly

Lőrinczi Károly 1935. október 14-én született Fiafalván, négygyermekes földműves család legkisebb fiaként. Az elemi iskola első négy osztályát szülőfalujában végezte, majd Székelykeresztúron tanult tovább.

Sikeres érettségi után, 1954-ben felvételt nyert a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet unitárius karára. Vizsgáinak eredményes letétele után egy évig Kolozsváron, elsősorban az Írisz és a Bulgária telepen, Zsigmond József lelkész mellett végzett segédlelkészi és kántori szolgálatot.

1959. június 8-tól nyolc éven át a Kis- és Nagykadácsi, valamint a Kobátfalvi Unitárius Egyházközségben szolgált lelkészként. 1960-ban hét hónapig katonai szolgálatot teljesített a Zsil völgyében. 1972. december 1-jétől 2005-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig – 70 éves koráig – az Aranyosrákosi Unitárius Egyházközség lelkésze volt.

Hivatásának szerves része volt a közösségi és kulturális élet építése: színdarabokat tanított, dalárdát és vegyes kart működtetett, és mindenkor a népművelés ügyét szolgálta. Nyugdíjas lelkészként 2015-ig továbbra is ellátta a kántori teendőket korábbi gyülekezetében. Két lánya van, 2012 óta özvegy. Jelenleg Várfalván él.

Szolgálatáról így vallott: „Nem vagyunk Krisztusok, de kiáltani nekünk is – akárcsak Keresztelő Jánosnak – kötelességünk, mindannyiunknak, akik egykor arra tettünk esküt, hogy Istent és népünket szolgáljuk mindhalálig.”

70 éves:

Sándor Botond Alpár

1955. február 28-án született Oklándon. A nagyenyedi Bethlen Gábor Líceumban érettségizett 1974-ben, majd 1974–1975 között katonai szolgálatot teljesített. 1975–1979 között a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet unitárius karán szerzett lelkészi képesítést.

Teológiai tanulmányainak befejezése után Székelymuzsnába kapott kinevezést, és 1984-ben, a Tordán tartott zsinaton szentelték lelkésszé. 1980-ban házasságot kötött Dénes Évával; két fiuk született, és négy unoka – három lány és egy fiú – büszke nagyapja.

1983 és 2021 között, nyugdíjba vonulásáig, a Nagyenyedi Unitárius Egyházközség lelkészeként szolgált. Lelkészi feladatai mellett önkéntes szolgálatként harangozói és kántori teendőket is ellátott, utóbbit a mai napig önkéntesként végzi a gyülekezetben.

Negyvenöt évet szolgált unitárius lelkészként. Büszkén tekint vissza arra, hogy népét és egyházát szolgálhatta. Feleségével együtt vállalták mindazt, amit vállalni kellett, és szívvel-lélekkel végezték munkájukat.

Kiss Alpár Kálmán

Kiss Alpár Kálmán 1955. március 13-án született Fogarason. Édesapja és nagyapja szintén unitárius lelkészek voltak. Az általános iskolát szülővárosában végezte, majd a nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégiumba nyert felvételt. Később a tizedik osztályt már Nagyszebenben kezdte el, ahol 1974-ben sikeres érettségi vizsgát tett.

Ugyanebben az évben felvételizett a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetbe, azonban a kilenc hónapos kötelező katonai szolgálat miatt csak egy évvel később kezdhetette meg egyetemi tanulmányait.

1979-ben házasságot kötött Tordai Arankával, akit tanulmányai befejezése után Besztercére neveztek ki magyar–francia szakos tanárnak. Házasságuk első három évében a földrajzi távolság okozott nehézséget, mivel Kiss Alpár Kálmán segédlelkészi kinevezést kapott a Brassói Unitárius Egyházközségbe. Ekkor született meg lányuk, Abigél.

1982-ben egy évet tanult a Chicagói Egyetem teológiai fakultásán. Hazatérése után, 1984-ben a Baróti Unitárius Egyházközség rendes lelkészi állásába neveztek ki. Lelkes gyülekezetet karolt fel, ahol – a leány- és szórványegyházközségekkel együtt – mintegy ötszáz gyülekezeti tagnak lett lelkipásztora.

A kommunista egyházüldözés éveiben templomépítésbe fogott, és a rendszerváltást követően, 1995-ben sikerült felszentelni az újonnan épített baróti unitárius templomot. Több mint három évtizedes szolgálata alatt lelkesedéssel építette a közösséget és szervezte meg a vallásos életet. 2017-ben vonult nyugdíjba.

Balázs Sándor

Balázs Sándor 1955. június 16-án született Oklándon, és a brassói Unirea Líceumban érettségizett 1974-ben. Ezt követően, 1975 és 1979 között, a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet unitárius karán folytatta tanulmányait. Már fiatalon megmutatkozott benne az az elhivatottság, amely egész életét végigkísérte.

1979 és 1981 között Marosvásárhelyen szolgált gyakorló segédlelkészként, majd első önálló szolgálati helye Székelykál volt, ahol tizenhárom éven át teljesítette hivatását. 1994-től Szentgericén, majd 2012-től Magyarzsákon és Bordoson végezte lelkészi szolgálatát. Bárhová is küldte a Gondviselés, mindig teljes szívvel és lélekkel dolgozott.

Szolgálati ideje alatt gyülekezeteket vezetett és szervezett, köztük Marosszentgyörgyön is, ahol beszolgáló lelkészként alapköve volt a közösségnek és a templomépítésnek. Munkája az ígehirdetésen és a szertartásokon túl a közösségek építésében, a jövő biztosításában és a remény ápolásában teljesedett ki.

Balázs Sándor volt az, aki tájainkon meghonosította a falugondnokság intézményét – ez is bizonyítja, hogy szolgálatát mindig az emberek iránti felelősség vezette. Hite nem pusztán elméleti meggyőződés volt: életében mindez élő, cselekvő szeretetként nyilvánult meg.

Élete példamutató volt a szószéken és a családban egyaránt: feleségével, Sárával közösen nevelték fel két fiukat, akikre joggal lehetnek büszkék.

Köszönjük a szolgálatot, a hűséget, a bölcsességet és a példamutatást.

KIEMELKEDŐ EGYHÁZI TELJESÍTMÉNY

1. Valláserkölcsei és nevelési munka terén kiemelkedő egyházzolgálati teljesítmény:

dr. Czire Szabolcs lelkésznek a valláserkölcsei és nevelési munka terén kifejtett kimagasló munkásságáért.

Dr. Czire Szabolcs hivatásos pedagógus szülők gyermekeként génjeiben hordozza az oktatás és nevelés iránti elkötelezettséget.

1997-től – nem sokkal a teológiai alapképzés befejezése után – gyakornokként, majd tanárként vett és vesz részt a teológiai ifjúság oktatásában és nevelésében. Komolyan veszi azt a felismerést, hogy a jövő egyháza a gyermekekben és az ifjúságban rejlik. Sokrétű pedagógusi, tudományos, kutatói, írói, szerkesztői és lelki nevelői munkája mellett 2009-től a VEN előadó-tanácsosi tisztségét is ellátta.

Jelen Főtanácson a VEN területén megvalósított, kiemelkedő minőségű tevékenységét és kiváló eredményeit méltatjuk. Kreatív, úttörő és kitartó munkája elméleti alapot teremtett az általa elindított, új irányokat kijelölő programoknak, ugyanakkor példát is mutatott azok gyakorlati megvalósításában.

Már 1994-ben, teológiai hallgatóként bekapcsolódott a MUE és az ODFIE közös szervezésében megvalósult egyházi gyermek-, szórvány- és ifjúsági táborok lebonyolításába, amelyeknek 2009-től hosszú éveken át főszervezője volt. Az ő ötleteinek és az általa kialakított munkatársi közösségnek köszönhető a „legendás vallástáborok” hagyománya, amely azóta is élteti a fiatalokat megszólító programokat. E táborokban sok ezer gyermek és fiatal vett részt; közülük sokan később bekapcsolódtak az egyleti munkába, lelkészekké vagy világi vezetőkké váltak.

2009-től a János Zsigmond Unitárius Kollégium szülőbizottságának elnöke, a VEN-kiadványok sorozatszerkesztője és a digitális énekeskönyv munkacsoportjának kezdeményezője. 2010 elején megalapította a Daltutajok munkacsoportját, amelynek tagjai számos, mára ismertté vált ifjúsági éneket szereztek. 2010 és 2018 között a lelkésztovábbképzők szervezője, programfelelőse és mindmáig előadója. 2011-től a Konfirmandusok Mozgótáborának vezetője, 2013-tól pedig a „Via Unitariana” Gyalogló Tábor megálmodója és szervezője. A 2011-ben indult Felnőttképző Tanfolyamok egyik alapítója, szervezője és előadója.

VEN előadó-tanácsosi tisztségét 2019-ig gyakorolta. Budapesti lelkészként is új programokat indított, amelyek évről évre növelik a gyülekezet létszámát – 2019 óta 137 fővel – és élénken tartják, gazdagítják a valláserkölcsei életet.

Dr. Czire Szabolcs áldozatos, újjító szellemű és nagy hatású munkássága maradandó nyomot hagyott a valláspedagógia, az ifjúságnevelés és az egyházi közösségépítés terén. Tevékenységével méltán vívta ki a szakma, az egyház és a jövő nemzedékeinek elismerését.

2. Gazdaság/gazdálkodás terén kiemelkedő egyházzszolgálati teljesítmény:

A Culina Nostra munkaközössége részére a 15 éven keresztül kifejtett tevékenységéért

A Magyar Unitárius Egyház 2010-ben döntött arról, hogy saját vállalkozást indít a kolozsvári főépületben korábban működő diákétkezdé üzemeltetésére. Így jött létre a Konviktus Kft., amely 2025 júniusában ünnepelte fennállásának 15. évfordulóját.

A vállalkozás 15 éve négy alkalmazottal indult; ma már 25–30 magyar embernek biztosít megélhetést. 2025-ben éves árbevételük meghaladja az ötmillió lejt; októbertől naponta közel kétezer személy számára nyújt napi étkezést.

Nem volt könnyű ez a 15 év – voltak hullámvölgyek is –, de büszkék lehetünk arra, hogy Kolozsváron ma már nincs olyan magyar nyelvű intézet vagy intézmény, amely ne dolgozott volna együtt a Culina Nostra csapatával. Mindez nem valósulhatott volna meg egy elhivatott, összetartó és felelősségteljes munkaközösség nélkül.

A 15 éves évforduló alkalmából a Magyar Unitárius Egyház elismerő oklevelet adományoz a Culina Nostra munkaközösségének, köszönetül munkájukért, kitartásukért és mindazért a sok finomságért, amellyel 15 éve kényeztetnek bennünket.

Balázs András, ügyvezető

a Culina Nostra (Konviktus Kft.) működtetésében kifejtett tevékenységéért

Balázs András a cég alapításától kezdve ügyvezetőként irányítja a vállalkozást – de talán helyesebb azt mondani: ő a cég feje, szíve és motorja. Nem a csüggedő, tanácstalan vezető, hanem a megoldáskereső, a legnagyobb bajban is helytálló, szükség esetén szigorral, de mindig céltudatosan irányító ember.

Kiemelkedő problémamegoldó képessége segítette át a céget számos nehéz időszakon, kitartása pedig folyamatos fejlődést és gyarapodást eredményezett. Hozzáállásának legjobb példája egyik gyakori mondata: „Nem gond – intézem, megoldjuk.” És valóban: megoldja. Ennek köszönhető, hogy ma együtt ünnepelhetjük a 15 éves évfordulót.

Köszönjük odaadását és elkötelezettségét!

Király Botond, ügyvezető-helyettes

a Culina Nostra (Konviktus Kft.) működtetésében kifejtett tevékenységéért

Király Botond immár 14 éve koptatja az étkezde felé vezető lépcsőt. Ő az, aki a „rend a lelke mindennek” elv alapján végzi munkáját – rendszerezettsége és pontossága nélkül elképzelhetetlen volna a vállalkozás működése.

Ő végzi az előkönyvelést, kezeli a készletnyilvántartást, bevezet, összesít, követ és elszámol.

Köszönjük Botondnak a 14 éve tartó precíz és megbízható munkáját, amellyel nap mint nap hozzájárul cégünk sikeréhez. Hálásak vagyunk odaadásáért és hűségéért.

Fogarasi Róbert János, rendezvényszervező

a Culina Nostra (Konviktus Kft.) működtetésében kifejtett tevékenységéért

Fogarasi Róbert 12 éve tagja a csapatnak; azonban ha a ledolgozott túlórákat is hozzászámítanánk, már húsz év szolgálatról beszélhetnénk.

Rendezvényszervezőként azért felel, hogy minden ügyfél pontosan azt a menüt kapja, amit kért – vagy ha lehet, még egy kicsit többet is. Ő az, aki gondoskodik róla, hogy az étel mindig időben, hiánytalanul érkezzen, ne maradjon el a szalvéta, se a kiskanál a desszert mellől.

Róbertet nem a panaszkodós fajtaból faragták: a sokszor mostoha körülmények, a feláldozott hétvégék és a legkényesebb ügyfelek után is mosolyogva csak ennyit mond: „Minden rendben.”

Köszönjük munkáját, szakmai alázatát, emberségét és kitartását. Hálásak vagyunk a hosszú évek fáradhatatlan szolgálataért, a háttérben végzett rengeteg munkáért, a higgadt profizmusért és a mindig őszinte mosolyért.

Köszönet mindhármuknak elkötelezettségükért, példaértékű munkájukért és kitartásukért.

A Culina Nostra sikere az ő emberi és szakmai helytállásuk gyümölcse.

(Zárszóként: csak hab a tortán, hogy mindhárom fiatalember a János Zsigmond Unitárius Kollégiumban végzett, unitárius vallású és külön öröm, hogy közös növekedésünk alatt mindhárman családot alapítottak s már gyermekeik is a Culina Nostra menükön nőnek fel. Bízom benne, hogy az eddigi munkától még nem csömöröltek meg – ha igen, egy kis triferment/fizetésemelés segít az emésztésben – és a további évfordulókat is együtt fogjuk ünnepelni).

3. Oktatási munka terén kiemelkedő egyházzolgálati teljesítmény:

**Kiss Tünde nyugalmazott tanfelügyelő asszonynak,
a marosvásárhelyi oktatás támogatása érdekében kifejtett több évtizedes tevékenységéért.**

Kiss (született Kedei) Tünde 1962. augusztus 13-án született Marosvásárhelyen, Kedei Zoltán, Ravai születésű festőművész és a kisgalambfalvi származású Szabó Erzsébet gyermekeként. Testvére, V. Kedei Zoltán, Magyarországon élő festőművész. Férje Kiss Gellért Győző, két fiúgyermekük született: Gellért Zsolt és Örs. Unokáik: Zsolna és Zenkő.

Kiss Tünde a marosvásárhelyi Papiu Ilarian Líceumban érettségizett, majd Kolozsváron, a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán szerzett tanári oklevelet. Rövid ideig a szabédi, majd a marosszentannai általános iskolában tanított. Ezt követően több mint egy évtizeden át magyar–vallás szakos tanfelügyelőként dolgozott, ezáltal jelentős szerepet vállalt a marosvásárhelyi és Maros megyei unitárius vallásoktatás megszervezésében és működtetésében.

Mindig bizalommal fordulhattunk hozzá gondjainkkal; bölcs belátásával és emberségével rendre megtalálta a megoldást.

Több évtizedes, lelkiismeretes munkáját követően, a 2024/2025-ös tanév végén nyugdíjba vonult. Pályafutását a hivatástudat, a hit és az emberség határozta meg. Munkája nemcsak tanítványai tudását gazdagította, hanem maradandó nyomot hagyott mindazok életében, akik vele dolgozhattak.

4. Szórvány munka terén kiemelkedő egyházzolgálati teljesítmény:

**Illyés Kálmán részére,
a Zsil-völgyi Unitárius Társegyházközség lupényi gyülekezeti gondnokaként kifejtett
közösségszolgálatáért.**

Illyés Kálmán 1973. január 11-én született Parajdon, hagyományos székely családban. Iskoláit szülőfalujában kezdte, ám második osztályos korában családjával együtt a Zsil-völgyébe, Lupényba költözött. Több száz magyar ajkú családdal együtt keresték – és meg is találták – a bányászat nyújtotta megélhetést, valamint a közösségi élet lehetőségét.

Felnőve az ifjú Kálmán is a bányászat útját választotta. Huszonöt éven keresztül dolgozott „az első vonalban”, a tényleges szénfejtésben. A jól ismert bányászhimnusz sorai – „Szerencse fel, szerencse le” – mindvégig imádságként csendültek fel felesége, Anna, és egyetlen fia, Dávid ajkáról.

A bányászévek balesetei nyomot hagytak a testén, de lelki békéjét és nyugalmát a család kötelékében találta meg. A közösségformálás örömét a helyi unitárius egyházközségben, tágabb értelemben pedig a magyar közösségben élte meg.

Bár reformátusnak keresztelték és ebben a hitben konfirmált, az unitárius közösség összetartó ereje és tiszta lelkisége magával ragadta. Azóta ennek a közösségnek hűséges tagja, aktív szorgolója, s néhány éve gondnoka is lett.

Illyés Kálmán élete példázza, hogy a csendes, következetes szolgálatnak is van súlya és ereje – különösen ott, ahol minden kézre szükség van. Ő azok közé tartozik, akik nem a szavakban, hanem a tettekben mutatják meg, mit jelent közösséget építeni és hitben élni.

Azok közé tartozik, akik a szórványközösségek csendes, gyakran láthatatlan oszlopai: akik lelket öntenek másokba, bátorítanak, támogatnak, szolgálnak és nevelnek. A végeken élve is

reményt ébresztenek bennünk – hogy érdemes kitartani, érdemes munkálkodni, mert van jövőnk, ha életünket Isten gondviselésére bízunk, és megteesszük mindazt, ami tőlünk telik.

A Jóisten óvja, és őrizz meg szerető családjá és közössége kötelékében!

5. Szeretetszolgálat terén kiemelkedő egyházzszolgálati teljesítmény:

**Erdő-B. Vilmos részére,
a Gondviselés Segélyszervezet Brassó megyei fiókszervezetének létrehozásában és
működtetésében kifejtett tevékenységéért.**

Erdő-B. Vilmos a Gondviselés Segélyszervezet Brassó megyei fiókszervezetének alapító elnöke, aki ebben a minőségében fáradhatatlanul és eredményesen szervezi a szeretetszolgálati tevékenységeket Brassóban és a környékbeli unitárius egyházközsegekben.

A fiókszervezet 2016-ban alakult meg, és megalakulása óta Erdő-B. Vilmos annak lelke és irányítója. Szeretetszolgálati munkája azonban jóval korábbra, a szervezet létrejötte előtti évekre nyúlik vissza. Elhivatottságának és kezdeményezőkézségének köszönhetően számos egyedi program indult útjára, ezek közül kiemelkedik az Otthon Szerviz segítségnyújtási szolgáltatás, amely által brassói önkéntes szakemberek egyedül élő, idős embereknek segítenek otthonaik karbantartásában és a háztartási műszaki problémák megoldásában.

Erdő-B. Vilmos és munkatársai szervezésében számos sikeres adománygyűjtés valósult meg Brassóban. Gondos munkájának köszönhetően folyamatosan fejlődik a fiókszervezet eszköztára, új egészségügyi segédeszközökkel és felszerelésekkel gazdagodva.

Fiatalos lendülete, nyitottsága és az új számítástechnikai eszközök, alkalmazások iránti fogékonysága irigylésre méltó. Lelkesedése és rugalmassága az évtizedekkel fiatalabb munkatársak számára is példamutató. Emberi tartása és irgalmas lelkülete a keresztény szeretetszolgálat hiteles példája.

Ezúton fejezzük ki köszönetünket és elismerésünket mindig tetterkész munkatársunknak.

Adjon a Jóisten egészséget és erőt, hogy még sok közös tevékenységben élhesse meg irgalmas lelkületét és cselekvő szeretetét!

**A Nyárádszentmárton–Csíkfalvi Unitárius Egyházközse részére,
a szeretetszolgálat területén megvalósított tevékenységeiért.**

Minden egyházkörben vannak olyan közösségek, amelyek példamutató elkötelezettséggel végzik szeretetszolgálati feladataikat. Kiemelkedő példa erre a Nyárádszentmárton–Csíkfalvi Unitárius Egyházközse, amely évtizedekkel ezelőtt felismerte a közösségi felelősségvállalás fontosságát a szeretetszolgálat és a rászorulókat támogatása terén is.

Több mint húsz éve működtetik a kenyérprogramot az Egyesült Államokbeli testvérgyülekezet támogatásával, és ösztöndíjprogramot is biztosítanak a diákok számára.

Az elmúlt években – a Gondviselés Segélyszervezet támogatásával – szendvicsprogramot indítottak kisiskolások számára, tanszereket biztosítanak a rászoruló gyermekeknek, tartós élelmiszereket gyűjtenek a környékbeli üzletekben, valamint kalákatáborokat, megelőzési célú

előadásokat és a *Házasság Hete* programsorozatot szerveznek a Marosi Egyházkör több településén.

Ezek az alkalmak nem csupán közvetlen segítségnyújtást jelentenek, hanem a közösségépítés és a lelki gazdagodás forrásai is.

Gyümölcsöző együttműködést alakítottak ki a Csíkfalvi Község Önkéntes Tűzoltó Egyesületével is. Közös erővel és külső támogatásokkal sikerült bővíteniük az egyházközség eszköztárát: betegágyak, tolószékek, járókeretek, mankók és egyéb gyógyászati segédeszközök révén könnyítik meg a rászoruló embertársak mindennapjait.

A Mindenható Isten áldja meg mindazok munkáját, akik rendíthetetlen hittel és önzetlen lélekkel állnak a jó ügyek mellé! Őrizze és erősítse azokat, akik fáradhatatlanul tevékenykednek a nélkülözők megsegítésén, és életüket a szolgáló szeretet nemes ügyének szentelik.

6. Nőszövetségi munka terén kiemelkedő egyházzolgálati teljesítmény:

**Konrád Tünde részére,
az Unitárius Nők Országos Szövetsége keretében kifejtett több évtizedes munkásságáért.**

Konrád Tünde unitárius lelkészi családban született 1942. május 13-án. Édesapja Kelemen Imre, oklándi lelkész, édesanyja Bedő Boriska, szintén unitárius lelkész volt – az első unitárius nő, aki teológiai lelkészképesítő oklevéllel rendelkezett. Tünde a család második gyermeke: bátyja Csongor, öccse Hunor. A gyermekek egész életét meghatározta az a lelkészi család és közösség, amelyben felnőttek, és amelyhez mindvégig hűek maradtak.

Életük nem volt nehézségektől mentes. Az édesapát és Csongor bátyját, aki teológiai hallgató volt, az 1956-os forradalom után letartóztatták. Hunor, az öccs, csak Déván nyert felvételt liceumba, Tündét pedig 1958-ban, tizedik osztályos korában eltanácsolták a székelyudvarhelyi középiskolából. Jó emberek segítségével kerülhetett a kolozsvári Brassai Sámuel Középiskolába, ahol végül leérettségizett.

Kolozsvárról Marosvásárhelyre került, az építészeti technikumba, majd a marosvásárhelyi bútorgyárban dolgozott, ahol megismerte későbbi férjét, Konrád Árpád mérnököt. Házasságukból három gyermek született, akiket szeretetben neveltek fel. 1997-től nyugdíjas.

A fenti néhány sor csak ízelítő egy fiatal, az életbe induló nő küzdelmes, mégis hitben megélt életéből. Nem volt könnyű útja, de mindvégig hű maradt szülei, testvérei, egyháza és nemzete iránt. Marosvásárhelyre kerülése után tagja lett az egyházközségnek, énekelt a kórusban, keblitanácsosi tisztséget töltött be, és amikor tehette, jelen volt az istentiszteleteken. Gyermekeit is ebben a szellemben nevelte, és így közel hat évtizede hűséges tagja a marosvásárhelyi unitárius közösségnek.

Az 1990-es évek sok változást hoztak az egyház életében is: sorra újjáalakultak az egykori egyletek, szövetségek – köztük a Nőszövetség is. Konrád Tünde kezdetben alelnöke, majd 1996-tól huszonnyolc éven át elnöke volt a szervezetnek. Minden találkozóról megemlékezést és jegyzőkönyvet készített, a rendezvényeket fényképekkel dokumentálta. Elnöksége idején a helyi nőszövetség 130–150 tagot számlált.

Hálás szívvel köszönjük Konrád Tündének a hosszú évtizedeken át tartó hűséget, szolgálatkészséget és csendes, de annál erőteljesebb példamutatást. Élete, kitartása és közösségépítő munkája mindannyiunk számára áldás és iránytű marad.

**Péterffy Enikő részére,
az Unitárius Nők Országos Szövetsége keretében kifejtett több évtizedes munkásságáért.**

Péterffy Enikő 2000-ben, nyugdíjazása után kapcsolódott be a Kolozsvári Nőszövetség munkájába Zsakó Zsóka felkérésére. Már a kezdetektől aktívan részt vett a közösség életében: szervezőkészsége és tanári tapasztalata révén hamar a nőszövetségi rendezvények egyik fő szervezőjévé vált. 2002-től teljes egészében ő felelt a havi találkozók megszervezéséért, amelyeket mindig tartalmas lelki és kulturális programokkal gazdagított.

Az évek során irodalmi, vallási, egészségügyi és művészeti témájú előadásokat, valamint közösségi eseményeket hívott életre. A Világimanap évenkénti bemutatásai, az unitárius óvoda és iskola diákjainak fellépései, valamint Jancsó Miklós, Rekita Rozália és Hantz Lám Irén közreműködésével tartott irodalmi estek gazdagították a rendezvényeket. Fontosnak tartotta, hogy minden alkalom lelki tartalmat hordozzon, és erősítse az unitárius közösség ismertségét és elfogadottságát.

Szervezésében számos kirándulás és múzeumlátogatás valósult meg, továbbá rendszeres egészségügyi előadások orvosok és szakemberek bevonásával. Külön figyelmet fordított a szociális tevékenységekre: segélyakciókat szervezett árvíz sújtotta települések megsegítésére, látogatásokat kezdeményezett a lókodi öregotthonba, és részt vett a rászoruló családok karácsonyi támogatásában.

Kezdeményezésére jött létre a hetente működő Idősek Klubja, amely bensőséges közösségi térként adott lehetőséget a találkozásra és beszélgetésre. Az évek során több országos és körzeti nőszövetségi konferencia szervezésében vállalt vezető szerepet, köztük az Unitárius Nőszövetség százéves jubileumi rendezvényein is.

Munkáját elhivatottság, pontosság és a közösség iránti mély felelősség jellemezte. Tevékenységével jelentősen hozzájárult a Kolozsvári Nőszövetség szellemi, lelki és közösségi életének megerősítéséhez, valamint az unitárius hagyományok és értékek megőrzéséhez.